

Sygn. akt II Ka 260/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Pieńkowski

Protokolant: Marlena Achcińska

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2014 r.

sprawy: **M. K. (1)**

obwinionego o czyny z art. 156 § 1 k.w. i art. 157 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 29 maja 2014 roku

sygn. II W 566/13

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za bezzasadną,

II. zasądza od oskarżycieli posiłkowych J. C., A. C. i D. C. na rzecz obwinionego M. K. (1) kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,

III. zasądza od oskarżycieli posiłkowych J. C., A. C. i D. C. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwoty po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłat za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 260/14

UZASADNIENIE

M. K. (1) został obwiniony o to, że :

1. W dniu 8 sierpnia 2012 roku, w godzinach przedpołudniowych we wsi C. gmina C. wjeżdżając ciągnikiem rolniczym J. D. o nr rej. (...) zniszczył dzień wcześniej zaorane grunty rolne o nr 213,216/7 i 212 dzierżawione przez J. C., D. C. i A. C. oraz wbrew żądaniu wymienionych dzierżawców nie opuścił tych gruntów

2. W dniach 24 25 kwietnia 2013 roku w godzinach przedpołudniowych we wsi C. gmina C. wjeżdżając ciągnikiem rolniczym J. D. o nr rej. (...) zniszczył około 40 arów powierzchni zasiewów rzepaku na gruncie dzierżawionym przez J., A. i D. C. oraz wbrew żądaniu wymienionych dzierżawców nie opuścił tych gruntów rolnych

to jest o czyny z art. 156 § 1 k.w. i art. 157 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 29 maja 2014 roku w sprawie II W 566/13 uniewinnił obwinionego o zarzuconych mu czynów.

Apelacje od powyższego wyroku złożył pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych – J. C., D. C. i A. C..

Na podstawie przepisu art. 103 § 2 i 4 k.p.w. pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

- rażąco obrazę prawa materialnego, tj. art. 157 § 1 k.w. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że obwinionemu M. K. (1) w dniu 8 sierpnia 2012 roku 24 i 25 kwietnia 2013 roku przysługiwało prawo do przebywania na nieruchomości rolnej położonej w miejscowości C., gm. C. i był osobą uprawnioną w rozumieniu art. 157 § 1 k.w.

W związku z powyższym pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jest niezasadna i nie została przez Sąd Okręgowy uwzględniona.

Zdaniem skarżącego obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 157 § 1 k.w. polega na niezasadnym uznaniu przez Sąd I instancji, iż obwiniony nie dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń z powodu braku jego winy. W uzasadnieniu apelacji skarżący twierdzi, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 157 § 1 k.w. poprzez przyjęcie, że obwinionemu M. K. (1) przysługiwało prawo do przebywania na nieruchomości rolnej położonej w miejscowości C. gmina C. B. - w sytuacji kiedy to w rzeczywistości w rozumieniu art. 157 § 1 k.w. był on osobą do tego nieuprawnioną.

Przepis art. 157 § 1 k.w. stanowi: „Kto wbrew żądaniu osoby uprawnionej nie opuszcza lasu, pola, ogrodu, pastwiska, łąki lub grobli, podlega karze grzywny do 500 złotych lub karze nagany. Warunkiem odpowiedzialności karnej za w/w wykroczenie jest to aby sprawca przebywał na danym terenie bezprawnie.

W niniejszej sprawie istotne było ustalenie czy w dniu zajścia obwiniony przebywał na nieruchomości prawnie czy też nie. A tym samym ustalenie czy zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona umyślnego wykroczenia z art. 157 § 1 kw.

Należy wskazać, że obwiniony przez cały tok postępowania nie przyznawał się do przebywania w dacie czynów na przedmiotowych gruntach i potwierdzał, że posiada uprawnienia do przebywania na nieruchomości rolnej i wykonywania na nim prac. Fakt ten potwierdziła świadek M. K. (2), która wyraziła zgodę na pobyt obwinionego M. K. (1) na gruncie i dokonywanie na nim prac. M. K. (2) była dzierżawcą gruntu na mocy umowy dzierżawy zawartej w dniu 1 sierpnia 2012 roku przez nią z właścicielami gruntu.

Sąd Rejonowy przyznał także, iż w kwestii ustalenia dzierżawy nieruchomości rolnej, toczą się aktualnie liczne postępowania cywilne i do czasu rozstrzygnięcia tych sporów zarówno strona skarżąca tj. oskarżyciele posiłkowi - A. C., J. C. i D. C. jak również obwiniony miały prawo przebywać na spornych gruntach. Kwestia ustalenia dzierżawy gruntu jest istotna z punktu widzenia prawa cywilnego, Kwestia jaką należało rozstrzygnąć w niniejszym postępowaniu to czy obwiniony miał prawo wejść na nieruchomość rolną.

Słusznie Sąd Rejonowy ustalił, że nie można obwinionemu przypisać odpowiedzialności karnej za naruszenie przepisu art. 157 § 1 k.w.

Obwiniony M. K. (1) nie naruszył art. 157 § 1 k.w. ponieważ nie złamał zakazu wstępu na sporny grunt. Skoro obwiniony na polecenie osoby uprawnionej, która ma pełny tytuł prawny (choćby kwestionowany przez oskarżycieli) przebywał na spornej nieruchomości to nie może ponosić odpowiedzialności w takim zakresie jak postawiono mu w zarzucie wniosku o ukaranie. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska apelującego co do tego, iż decydujące znaczenia ma fakt posiadania spornej nieruchomości przez oskarżycieli posiłkowych. Fakt ten w ocenie Sądu Okręgowego nie powoduje wygaśnięcia uprawnień obwinionego do przebywania na spornej nieruchomości pochodzących od dzierżawcy nieruchomości. Sąd nie kwestionuje faktu przysługującej ochrony prawnej nawet dla posiadacza nieruchomości niemniej jednak do pokrzywdzenia takiej osoby czynem z art. 157 § 1 k.w. mogłoby dojść jedynie w wypadku gdyby

sprawca takiego zachowania nie posiadał żadnego tytułu prawnego do przebywania na spornych gruntach. Obwiniony taki tytuł posiadał na mocy decyzji dzierżawcy nieruchomości i umocowanie do przebywania na gruntach było skuteczne nawet w sytuacji gdy dzierżawca nie był posiadaczem spornych gruntów.

Sąd Okręgowy podzielił w całości stanowisko Sądu Rejonowego – jako słuszne - stwierdzając jednocześnie, że Sąd I instancji nie dopuścił się w sprawie żadnych uchybień.

O kosztach między stronami orzeczono na podstawie par. 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1.348 z późn. zm.).

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na zasadzie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.